

Ad... Hledáme osobnosti našich obcí – Arnolec

Se zájmem jsem si přečetl Váš seriál o osobnostech našich obcí ze dne 2. února 2007. Pozastavuji se nad tvrzením arnoleckého kronikáře Vlastimila Holubáře, který zde sice volí jako jednoho z nejvýznamnějších osobností kněze P. Josefa Toufara, ale prý se do této chvíle neví, jak vlastně zemřel (?). Podle něj prý existují dvě verze: jedna, oficiální, kdy skončil svůj život na následky mučení od komunistických vyšetřovatelů StB, podle druhé, lékař, který byl do domu povolán, konstatoval, že zemřel na prasklý vřed v krajině břišní... Ani pan kronikář Holubář prý sám neví, k jaké verzi se má skutečně přiklonit... Mám za to, že v tomto případě se jedná pouze o jednu verzi: kněz zemřel mučednickou smrtí! O jeho posledních hodinách na tomto světě bylo již mnoho napsáno. Chtěl bych zde ocitovat několik řádků z publikace „Želivské elegie Víta Tajovského a Karla Koubka“, které jsou zveřejněny i v Jihlavských listech ze dne 10. července 2002 pod názvem „Nevyjasněný číhošťský úkaz způsobil Toufarovu smrt“: *„Druhý den už bylo zcela zřejmé, že se Toufarův stav stále zhoršuje a že kněz umírá... Vedoucí církevního odboru ministerstva spravedlnosti okamžitě odletěl z Prahy a po příjezdu do Valdic byl ořesen pohledem na kněze ubitého k smrti. Byl nařízen okamžitý převoz do sanatoria pro komunistické prominenty. Zde byl kněz v největším spěchu připraven k operaci, která už nemohla být úspěšná... „Pacient byl hrozně špinavý a zřízený. Viděli jsme, že jde o nějakou tajnou věc. Sestra, kterou přivedla policie, nebyla sestrou. Neuměla natáhnout injekci, byla to estébačka,“ zní výpověď jedné ze sester. „Lékaři dělali, co mohli, ale nedalo se nic dělat. Co napsali do knihy, nevím. Druhý den byl záznam o operaci vyškrobán. Prý pak sestavili úmrtní list s diagnózou zánět pobřišnice, ale ten člověk byl utlučen,“ dodává sestra. „Sloužila jsem na chirurgii již za první světové války, byla jsem i v koncentráku, moc jsem viděla. Na tomhle člověku nebylo jediné bílé místo. Z úst mu vytékaly sliny a krev. Když jsem mu je setřela a dala kapky, poslali mne hned pryč...“ říká jiná sestra. Podle doktora F. Mauera, který tehdy při operaci asistoval, dělali opravdu vše, co bylo v lidských silách, ale toho člověka už nemohl nikdo zachránit. Byl neobyčejně surovým způsobem ubit k smrti... V nedávné době se k případu „číhošťského zázraku“ vyjádřil i časopis KSČM „Haló noviny“ ze dne 6. listopadu roku 2002. V pamfletu nazvaném „V Číhošti se opět dočkali zázraku“ se dozvídáme, že zázrakem č. 2 lze označit výsledek voleb do obecní správy, kde bylo zvoleno osm zastupitelů z kandidátky KSČM. A dále čteme: „...Obec kdysi se proslavila zázrakem, který měl na svědomí farář Toufar. „Lidi, zázrak, v našem kostele se hýbe kříž“ volali návštěvníci kostela. Vše se nakonec vysvětlilo, protože stačilo mít po ruce drátek a párkrát zatáhnout. Farář si odseděl svoje...“ V památných listopadových dní roku 1989 jsme volali: „Nejsme jako oni!“ ... Ta naše povaha česká ...*

Dále si dovoluji ještě další dvě poznámky k informacím historika p. Holubáře. Zasloužilý učitel Petr Kristolog Kuta, který v Arnolci roku 1887 založil obecní kroniku a byl opravdu významnou osobností této vesnice, nemohl působit v obci do roku 1813, jak tvrdí jmenovaný kronikář. Rovněž i jeho tvrzení, že zdejší kaple sv. Vendelína byla vystavěna v roce 1885 se nezakládá na pravdě. Jde o typickou ukázkou drobné rustikální pseudorománské sakrální architektury z roku 1874. (Blíže o této kapli v mé publikaci „Farnost zhořská – historie a památky“, vydalo nakladatelství Linda Polná 2004).

Jindřich Coufal, Zhoř.